

Umělecké působení Jana Antonína Quitainera (1709-1765) v Královské kanonii premonstrátů v Praze na Strahově překlenuje období dvou desetiletí. Ponecháme-li stranou nikoli nepravděpodobnou možnost, že již v roce 1726 se jako sedmnáctiletý pomocník svého otce Ondřeje Filipa (1679-1729) podílel na výzdobě průčelí strahovského kostela Nanebevzetí P. Marie, lze tvorbu mladšího Quitainera na Strahově sledovat od poloviny 40. let 18. století až do posledních měsíců sochařova života. Během uvedené doby zde tento svými součastníky ceněný a žádaný umělec vytvořil početnou kolekci kamenosochařských i řezbářských prací. Přesto stačilo půl století na to, aby jeho strahovské dílo i o sám upadli v zapomnění jak v okruhu širší veřejnosti, tak mezi samotnými premonstráty.

Strahovský knihovník Johann Gottfried Dlabač ve svém slovníku českých a moravských umělců z roku 1815 věnoval jedno z hesel také Ondřeji Filipovi Quitainerovi („Guitteinerovi“), jež označil za autora sousoší sv. Heřmana Josefa před strahovskou kaplí sv. Voršily a všech soch na průčelí klášterního kostela.¹ Veškerou plastickou výzdobu interiéru klášterního kostela připisal Dlabač Ignáci Františku Platzerovi.² Sochaře J. A. Quitainera Dlabač vůbec nezná a pouze okrajově se zmiňuje o jakémsi „Antoniovi Guitteinerovi“, jež 12. května 1751 vystupuje jako svědek křtu v matrice farního kostela sv. Rocha.³ Není si však jist, jedná-li se o bratra, nebo o syna dotyčného Ondřeje Filipa. Rovněž tak Dlabačovým nástupcům v čele strahovské knihovny jméno mladšího z Quitainerů nic neříká. Erwin Anton Weyrauch ve svých dějinách Strahovského kláštera z roku 1863 vycházel převážně ze strahovských análů,⁴ v nichž se s výjimkou malíře Jiřího Viléma Neunherze a štukatéra Ignáce Palliardiho o konkrétních umělcích Quitainerovy doby nehovoří